

Heinrich Müller Conradus Bergk von

Breviarium Exinanitionis Jesu Christi

Rostochii: Kilius, 1673

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740866079>

Druck Freier Zugang

RU theol. 29.März 1673

Müller, Henr./a

85
BREVIARIUM EX-
NANITIONIS IE-
SU CHRISTI, Philipp. 11. 5. 6. 7. 8. 11.

Quod

59
In nomine JESU patientis
Consentiente Ampl. Facultate Theologica
in almâ Rosarum

Sub præsidio

*VIRI Maxime Reverendi, Amplissimi &
Excellentissimi*

DN. HENRICI MÜLLERI,

S.S. Theol. D. & Professoris Ordinarii, Collegii Theol.

Senioris & h. t. Spectabilis DECANI, Eccles.

Rostoch. Superintendentis,

Domini Præceptoris ac Fautoris ætatem suspiciendi,

Ventilandum publicè proponet

M. CONRADUS von Berg!

Rostochiensis,

A. & R.

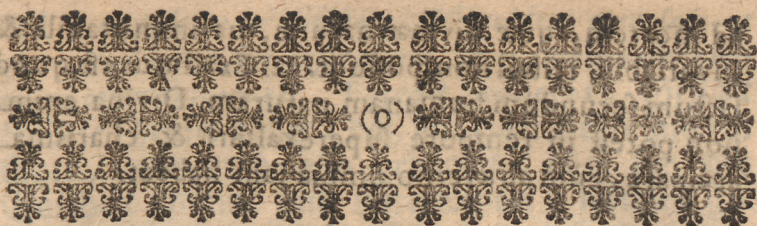
In Auditorio Majori d. 29 Martij.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Univers. Typogr. Anno 1673.

1673

IN NOMINE JESU.

Breviarium Exinanitionis Christi, non tam activè quàm passivè consideratæ, exhibituro mihi sex imprimis occurrunt capita, nimirum, Exinanitionis *Sub-jectum*, *objectum*, *modus*, *scopus*, *status*, *actus*.

THESIS I.

SUBJECTUM Exinanitionis in genere est JE-Phil. II,
SUS-CHISTUS, in specie *subjectum quod est perso-*v.5.
na, non *incarnanda* sed *incarnata*. Nam I. illi
propriè competit nomen JESU CHRISTI, incarnanda
da non nisi per anticipationem, quam hic admittere
nulla nos cogit necessitas. II. illa est exaltata. At
quod *subjectum* est exaltatum idem est exinanitum.
Subjectum quo est *natura*, non *divina* sed *humana*. Nam
secundùm illam naturam exinanitus est, secundùm
quam I. ipsi competit ὑπερῆς in forma DEI cum mu-
tatione conjuncta, realis κένωσις, assumptio servilis
conditionis, ὁμώωμα, σχῆμα, ταπείνωσις & obedientia
A 2 ad

ad mortem, quæ divinæ naturæ, ut immutabili & invariabili, tribui non possunt. 2. Exaltatus est, quod factum secundum humanam naturam. Divina enim, non potest in tempore superexaltari & charisma, accipere, cum ab æterno omnia jam habeat.

Aphorismus

I.

Totus CHRISTUS exinanitus est, at non
secundum totum sui.

II.

Sola humanitas exinanita, non tamen exinanitus
est solus homo.

THESIS. II.

Phil: II.

v. 6.

OBJECTUM, sive id quo se se exinanivit **CHRISTUS** est **FORMA DEI**, quæ I. non notat ipsam **DEI** *essentiam & naturam*, uti ex Patribus visum pol: evnom. Basilio, Hilario, Leoni, Augustino, Damasceno, a- l. X. de Trin: liisvè. Hæc enim vocis *μορφή* usurpatione in sacris Epist: ad insolens. Et verò *forma DEI* opponitur *forma servi*, Flav: per quam non natura sed conditio servilis indigitur. Nec 2. **DEUM** *in concreto*. Expresse enim ad Petrc. II. distingvit Paulus inter *formam DEI* & eum, qui est *in forma DEI*. Quin & **DEUS** à carne nunquam absuit, cum tamen *Forma DEI* suo modo fuerit deposita. Ut taceam, *formam DEI* non posse dici sumisse *formam servi*, quod de **DEO** verè dici potest. Sed

Sed 3. proprietatem divinam, & quidem operosam ac gloriosè ad extrà sese exerentem, in quantum natura humana communicata est. Egregie Lutherus: Gestalt Gottes heisset daher / daß sich einer stellet als ein Gott / und auch also gebärdet / oder sich der Gottheit annimt und unterwindet / welches geschicht nicht heimlich bey sich allein / sondern gegen ander / die dergleichen Gebärde oder Gestalt gewar werden. Darumb münte man es nicht deutlicher reden / dann auff die Weise / der gebärdet göttlich / oder stellet sich als ein Gott / wann er sich beweiset / und also redet und thut / das Gott zugehöret / oder wol anstehet.

in Psal:
Ecclesi: ad
Dom:
Palm:

Aphorismus

I.

Forma DEI, ut ab essentia DEI separari non possit, formaliter tamen eam non significat.

II.

Forma DEI hic non intelligenda est absolute, prout omnibus tribus Deitatis personis communis est, sed restrictè ad secundam personam, & quidem, non quà divinæ naturæ competit per essentiam, sed humanæ per communicationem.

A 3

THESIS

THESIS III.

Phil. II. v.

bs. 7.

MODUS sive forma exinanitionis est κένωσις sive
 EVACUATIO, quæ non consistit propriè 1. in
 eterno voluntatis decreto, ex amore profecto, carnem no-
 stram assumendi. Nec enim hinc vera inferitur ταπει-
 νωσις, nec facta in tempore, nec per exaltationem
 sublata est. Non 2. in incarnatione. Hæc enim non
 infert realem exinanitionem, quia λόγος assumptione
 humanitatis in DEUM non est aliquâ re mutatus.
 Et verò incarnationis subjectum est λόγος simplex,
 exinanitionis verò persona incarnata. Quin insuper,
 si per incarnationem primum intelligamus assumptio-
 nis momentum, statim illud transit; At exinanitio,
 de qua nobis sermo, à nativitate duravit usque ad
 denati ζωοποίησιν. Si autem per incarnationem intel-
 ligamus statum CHRISTI incarnati, adhuc durabit
 ista incarnationis exinanitio, cum tamen hæc, de qua
 nos loquimur, per sublequentem exaltationem jam
 sublata sit. Nec 3. in totali ablatione & ἐκένωσιν for-
 mæ divinæ, prout delirant Photiniani. Nam, ut re-
 ctè Theophylactus: CHRISTUS in sua exinanitione
 non deposuit, sed retinuit suam altitudinem, formam &
 naturam DEI. Indè Hieronymus, in explicatione
 Symboli ad Damasum, humanam naturam exinani-
 tam, i. e. formam DEI in illa abolitam esse ne-
 gar. Nec 4. in omnimodâ abdicatione exercitii sive u-
 surpationis communicate formæ DEI. Exseruit enim
 eam quando & ubi visum fuit, in media etiam exina-
 nitione, quin morte in ipsâ. Sed 5. in vera realiquè,
 spontanea tamen atque temporaria, evacuatione seu
 abdicatione exercitii plenarii atque universalis. Quod
 Apostolo

Apostolo *privativè* est, non duxisse rapinam *civis* *isr.*
oeq., seu non usurpasse omnem majestatem DEI; *positivè*,
adsumisse formam servi, à qua formâ servi seu con-
ditione servili in locis parallelis ita describitur, ut,
quod fuerit *vermis & non homo*, quod *desertus* fue- Pg. XXXII,
rit à DEO, quod *in pulverem mortis abjectus* sit &c. 7.v. 2.v. 15.

Aphorismus

I.

Patres quando incarnationem *vs* humiliatio-
nem *vs* vocant, abusivè loquuntur.

II.

Quies *vs* in carne non infert realem divina na-
tura in CHRISTO exinanitionem. Ne-
que enim quotiens majestas *vs* per carnem
fuit exserta, totiens exaltatus, aut totiens quo-
ad divinam suam naturam exinanitus est
CHRISTUS, quoties illa fuit suspensa.

THESIS IV.

SCOPUS sive *finis* exinanitionis est OBEDI- Phil. II,
ENTIA USQUE AD MORTEM CRUCIS, v. 8.
seu *passio vicaria & mediatoria*. Neque enim pati
morivè potuisset, si communicatâ sibi majestate ple-
nè, semper, ac ubique usus fuisset;

Apho-

Aphorismus

I.

Ad: XX. *Tam verè proprièque DEUS passus est, quam*
v. 28. *verè proprium DEI passum est.*

II.

*In hac veterum locutione: Divinitas est passa,
abstractum pro concreto accipi debet. Quod
si quis dicat, in passione crucis dolorem
sustinuisse DEI filium divinitate & non
carne & animâ rationali, quam assumpsit
in forma servi, ut dixit sacra scriptura,
anathema sit! habet Professio fidei Catholi-
ca, quam ad Paulinum misit Damasus.*

I. IX. Hist.
trip: c. 6.

III.

*Approbandum omnibus modis istud Fausti, Rhe-
giensis in Gallia Episcopi, ad Lucidum Pres-
byterum, Prædestinatorum erroribus impli-
catum, ab undecim magni nominis Episcopis
in Arelatensi olim approbatum Concilio:
Anathema illi, qui dixerit, quod CHRI-
STUS non pro omnibus mortuus sit,
nec omnes salvos esse velit! Vult enim
DEUS, quantum in se, CHRISTI mor-
tem actu omnibus ac singulis hominibus pro-
desse,*

desse, nec alia intentione **CHRISTUS** perfectum pro singulis redemptionis pretium persolvit.

IV.

Utut ex consilio & decreto **DEI** non unâ sanguinis **CHRISTI** guttâ, sed morte ipsâ ad satisfactionem pro peccatis generis humani opus fuerit, adeoque, in certamine præprimis cum Socinianis, hæc veterum locutione: Unicâ sanguinis guttulâ à Filio **DEI** profusâ totus Mundus **DEO** potuit reconciliari, abstinendum censeamus, sine tamen illa periculo adhiberi potest, quando cum iis negotium nobis est, qui in gravissimis tentationibus tantum non succumbunt. Si enim infinitatem personæ, quæ pro nobis passa est, & abs quâ passionis valor omnis dependet, spectemus, inficiari minimè possumus, hac ratione quamvis dominici sanguinis guttulam infinitæ fuisse virtutis, & ad reconciliandum **DEO** totum mundum ratione sui sufficientem.

THESIS V.

STATUS exinanitionis duravit **AB AS** Phil. II,
SUMTA in nativitate **FORMA SERVI** usque v. 6.
B ad

ad DEPOSITAM in morte crucis. Totam enim CHRISTI obedientiam in forma servili ad mortem usque huic statui Paulus assignat.

Aphorismus

I.

Exseruit sese exinanitio CHRISTI statim in ingressu, magis in progressu, maxime in egressu vite. Vel, exinaniri coepit CHRISTUS dum natus, desit dum denatus est.

II.

Passio, si principaliter, non generaliter accipitur, non absolvit statum exinanitionis CHRISTI.

THESIS VI.

Phil: II,
v. 7. 8.

ACTUS sive gradus exinanitionis à variis recensentur varii: Ab Apostolo Paulo huc referuntur 1. adsumptio formæ servilis, 2. existentia in similitudine hominum 3. Schema veluti humanum. 4. humilitatio, quâ non solum se ut alius, sed infra etiam alios demisit. 5. obedientia ad mortem usque crucis. Primus *nativitas* est, imus *mors*, cum & antecedente *passione* & consequente *sepultura* juncta.

Apho-

Aphorismus

I.

Non quia formam servi adsumsit CHRISTUS, ideo factus est mancipium, uti visum fuit non veteribus tantum Arianis apud Theophylactum, sed & Ostorodo sic scribenti: Knecht heist hier nicht so viel als ein Diener / sondern als ein mancipium, das ist / leibeigener Knecht / oder Schlave. So wird auch diß Wort in Heiliger Schrift fast nicht anders genommen / wie auch das griechische Wort δέσας, welches durch das Wort Knecht im Teutschen gegeben ist. Nam qui potest ille dici mancipium, qui non a nobis emitus est, sed nos emit. 1. Petr. I, v. 19. qui & in exinanitione fuit Dominus noster 1. Cor. II, v. 8. Falsissimum certe est δέσας in sacris semper designare mancipium. Praecones verbi divini dicuntur δέσας Col. I, v. 23. ergone mancipia? conf. Matth. XX, v. 17. Col. IV, v. 7.

In Joh:
XIV, v. 31.
cap: XIX.
instit:

II.

ὁμοῖα ἀντιθέταιν uti cum Manichæis in conciliis Nicano, Ephesino, Chalcedonensi, Constantinopolitano, Lateranensi, Florentino &

B 2

Tole-

Toletano damnatis, non opponimus rei veritati, sic ut nudam denotet apparentiam; ita contra Scholasticos, Jesuitas, nonnullosq; Calvinianos accidentales qualitates, non verò ipsam naturam humanam designare statuimus.

III.

Sententia quæ Schema, quo CHRISTUS exinanitus inventus est ut homo, ad externam ejus refert conversationem, mores, gestus &c. uti vulgaris, sic & fidei est analogæ & scopo Apostoli accommodata.

IV.

p. III. art. 2.
ad 2.

Obedientia à CHRISTO exinanito in carne Patri ad mortem usque crucis præstita, utut necessitatem inferat præcepti, non tamen tollit voluntariam ejus passionem, ut prolixius demonstrat. Thomas.

EPIMETRA.

I.

Conceptus est in microcosmo qui non capiebatur à macrocosmo.

II.

II.

*Natus est in seculo à matre qui & ante secula
natus est à Patre.*

III.

*Qui dederat legem se subdidit legi ut nos legi
subditos redimeret.*

IV.

*Cui quivis quævis bona accepta ferunt, ei quidam
quædam dona ritè obtulerunt.*

V.

*Salvatus olim est salvator omnium operâ ho-
minum.*

VI.

*Parentibus subfuit qui imperantibus præfuit,
& filius & Dominus Maria.*

VII.

*Baptizatus est Dominus à Diacono, non quia
debuit, sed quia voluit.*

VIII.

*Tentatus creator à creatura & tentat suos &
non tentat.*

B 3

IX.

IX.

Robur omnium lassitudinem sensit, nec tamen
desuit esse lassorum robur.

X.

Dominus angelorum minor factus est angelis,
Et tamen mansit angelorum Dominus.

XI.

Passus est ab omnibus qui passus est pro o-
mnibus.

XII.

Pater æternitatis æternam subiit mortem non
tamen accidentaliter sed essentialiter con-
sideratam, non quâ extensionem temporis,
sed quâ intensiorem doloris.

XIII.

Qui peccatum factus pro nobis omnes peccato-
rum pœnas sustinuit quoad formale, non
tamen omnes sustinuit quoad materiale
suum.

XIV.

Corpus tempore passionis demortuum uti caruit
vita naturali, ita non caruit vita personali,
quam ex immanentia λόγῳ possedit.

XV.

XV.

In quo dissoluta fuit anima & corporis naturalis, in eo indissoluta mansit divinitatis & humanitatis unio personalis.

XVI.

Quid obstat, quo minus dicamus media in morte carnis carnem CHRISTI vitam vixisse verè divinam?

XVII.

Quamvis in foveam corruptionis mittebatur corpus CHRISTI, nulli tamen id erat corruptioni obnoxium, & quia aberat causa corrumpens, peccatum, & quia aderat causa conservans, vita nimirum filii DEI carni realiter communicata.

XVIII.

Cecidit quidem in morte corpus CHRISTI, neque tamen propterea factum est cadaver.

S. D. G.

Ad

Ad

Pereximium

Dn, M. CONRADUM von Bergf/
Amicum singulariter
dilectum,

DE Tibi *primitiis* grator, *perdocte* Ma-
gister,
Haud deerit *messis* tempore larga
suo.

Ex animi ominatus sententia

LMQ. scr.

PRÆSES.

XV.

In quo dissoluta fuit anima & corporalis, in eo indissoluta mansit divinitas humanitatis unio personalis.

XVI.

Quid obstat, quo minus dicamus medicamentum carnis carnem CHRISTI vitam divinam?

XVII.

Quamvis in foveam corruptionis corpus CHRISTI, nulli tamen in corruptioni obnoxium, & quia a seipsa corrumpens, peccatum, & quia causa conservans, vita nimirum carni realiter communicata.

XVIII.

Cecidit quidem in morte corpus CHRISTI, quod tamen propterea factum est causa

S. D. G.

